

uden Bemyndigelse af dette kan modtage Betaling for solgte Varer. Som det vil ses, er det ganske samme Regel som i § 83, 1ste Stykke er givet for Handelsagenter. I det norske Udkast findes vel en hertil svarende Bestemmelse; men paa Grund af den for de faste Rejsendes Vedkommende gjorte Undtagelse faar Reglen kun væsenlig Betydning for de saakaldte Provisionsrejsendes Vedkommende.

Den i det danske og det svenske Udkast givne Regel er utvivlsomt stemmende med gældende dansk Ret. Den er formentlig ogsaa den rigtige. I tidligere Tider med mangelfulde Kommunikationsmidler kan det have været meget naturligt at give Inkassationsbemyndigelse til de Handelsrejsende. Men i og for sig er dette en vilkaarlig Forbindelse af forskellige Hverv. Den, der bedst egner sig til at virke for Afsætning af Varer, er ikke altid egnet til at være Inkassator. Og med Nutidens Kommunikationsforhold og Betalingsmidler foreligger der ingen almindelig Trang til Forbindelse af de to Hverv. Man kommer mere og mere bort fra Kreditsystemet „fra Rejse til Rejse“ og gaar over til bestemte Kredittider med prompte Betaling. Men er der saaledes ingen naturlig Forbindelse mellem de to Hverv, synes det lidet naturligt at opstille en Formodning for, at Forbindelsen er tilstede. Den eneste Grund til at give en Regel af lignende Indhold som den norske Bestemmelse om de faste Rejsende skulde være, at Kunder ret hyppigt antage, at de kunne frigøre sig ved Betaling til Rejsende, navnlig naar disse opholde sig paa Kundens Plads, og Betalingen sker for Varer, som ere solgte ved den Handelsrejsendes Medvirken, og at derfor saadan Betaling faktisk ret ofte finder Sted. Men en Bestemmelse som det norske Forslags vilde ikke give Kunderne nogen Sikkerhed for, at de frigøres ved Betaling til den Handelsrejsende. En saadan Sikkerhed vilde først være opnaaet, hvis Inkassationsbemyndigelse ogsaa tillagdes de saakaldte Provisionsrejsende; om en Rejsende hører til denne Gruppe eller er fast Rejsende for Handelshuset, kan,

som tidligere bemærket, Køberen i Almindelighed ikke vide Besked med. At man imidlertid ved en saadan Udvidelse af Reglen vilde gaa alt for vidt, erkendes selv fra norsk Side. Tanken om en Bestemmelse som den omtalte norske Regel har da ogsaa kun vundet Tilslutning fra de samvirkende Detailhandlerforeninger, der have udtalt Ønske om, at Betaling erlagt til en Handelsrejsende for tidligere leverede Vareposter skal være gyldig, medmindre der paa Fakturaen eller Regningen er gjort Bemærkning om, at Indbetaling skal ske direkte, en Regel, som, efter hvad ovenfor er bemærket, i alt Fald ikke vilde kunne anerkendes for rigtig, forsaavidt den omfatter Provisionsrejsende. Iøvrigt har det norske Forslags Regel vakt meget stærk Modstand hos de forskellige Erhvervsorganisationer, navnlig hos Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg; ogsaa Centraludvalget for samtlige danske Handelsrejsendeforeninger har taget Afstand fra den. I Henhold til det anførte maa man altsaa formene, at det i det danske og det svenske Udkast indtagne Standpunkt, at Handelsrejsende, enten de staa i Tjenesteforhold til Handelshuset eller ej, ikke uden Bemyndigelse af Huset kunne modtage Betaling, er det rette. Det berettes ogsaa fra Tyskland, at de ovennævnte Bestemmelser i den tyske Handelslovbog i vidt Omfang ere tilsidesatte af de senere Tiders Praksis.

Tilføjelsen i Slutningen af 1ste Stykke i § 91 om, at de Handelsrejsende ikke efter Salget kunne give Henstand med Betalingen eller Afslag i Prisen eller foretage anden Ændring af Aftalen, stemmer med, hvad der er fast antaget i Praksis. Denne Bestemmelse gælder ifølge det norske Forslag ogsaa de faste Rejsende. Bestemmelsen er enslydende med den tilsvarende om Handelsagenter i § 83.

Under Hensyn til, at det som ovennævnt dog faktisk er ret sædvanligt, at Kunder betale til de Handelsrejsende i den Tro, at de derved frigøres i Forhold til Handelshuset, har der været Spørgsmaal